

Europese Overeenkomst nopens het verkeer van personen tussen de Lid-Staten van de Raad van Europa, op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 4 januari 1961.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 3 februari 1961.

's-Gravenhage, 4 januari 1961.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens de tekst over te leggen van de op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen Europese Overeenkomst nopens het verkeer van personen tussen de Lid-Staten van de Raad van Europa, met bijlage (*Trb.* 1960, 103)¹).

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal de overeenkomst alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
J. DE QUAY.

Toelichtende nota

Na de laatste wereldoorlog is, zowel door de Nederlandse Regering als door de Regeringen van vele andere landen gestreefd naar een steeds verdergaande vereenvoudiging van het reizigersverkeer. Hiertoe werden door de Regeringen van praktisch alle Westeuropese landen, doorgaans door het sluiten van bilaterale overeenkomsten, regelingen getroffen, welke ten doel hadden de visumplicht en soms ook de paspoortplicht voor wederzijdse onderdanen af te schaffen.

Het Koninkrijk der Nederlanden heeft met alle Westeuropese landen overeenkomsten tot gehele of gedeeltelijke afschaffing van de visumplicht gesloten en met een zestal van deze landen — te weten: de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, Italië, Oostenrijk, Monaco en Zwitserland — tevens overeenkomsten tot afschaffing van de paspoortplicht, terwijl er eveneens dergelijke regelingen in Beneluxverband bestaan.

Ten einde de bij onderdanen van vele landen bestaande verwarring omtrent de geldende bepalingen weg te nemen en de eenheid tussen deze bepalingen zoveel mogelijk te bevorderen, werd in de Raad van Europa de behoefte gevoeld, ter zake een multilaterale overeenkomst te sluiten. Dit heeft geleid tot de Europese Overeenkomst nopens het verkeer van personen tussen de Lid-Staten van de Raad van Europa, welke op 13 december 1957 te Parijs werd ondertekend. Ingevolge de bepalingen van deze overeenkomst kunnen onderdanen van Overeenkomstsluitende Partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden visumvrij het gebied van andere Partijen in- en uitreizen op vertoon van een der documenten, in de bijlage genoemd voor het land, waarvan zij onderdaan zijn. Voorts is bepaald, dat Partijen houders van een van de door deze Partijen in de bijlage genoemde documenten weer op hun gebied zullen toelaten, zelfs als de nationaliteit van de betrokkene niet vaststaat.

De reeds bestaande visumafschaffingsovereenkomsten, welke geen beperking tot een verblijf van drie maanden kennen en dus voor wederzijdse onderdanen gunstiger zijn, blijven van kracht (artikel 4). Anderzijds bindt de onderhavige overeenkomst Partijen in sterker mate op het stuk van de terugnameplicht. Terwijl namelijk in de meeste bilaterale overeenkomsten is bepaald, dat de toepassing daarvan om bepaalde redenen in haar geheel kan worden opgeschort, is op de mogelijkheid, de toepassing van de onderhavige overeenkomst uit te stellen of op te schorten, een uitzondering gemaakt ten aanzien van artikel 5.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

De Minister van Justitie,
A. C. W. BEERMAN.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

¹) Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.